

тегия, пиргъ, които сж служили за послѣдня защита на градищата. Градението на такива кули е било въ обичай, особено въ XIV столѣтие. Черквата на мѣнастирътъ е била посветена на Св. Константинъ и Елена, което заключаваме отъ туй, че по прѣдание тукъ е ставалъ сборъ на 21-ий Май. Поклонниците сж се собирали на полянката, що се намира подъ мѣнастирътъ. Тъзи полянка, както и мѣнастирското равнище, се е образувала отъ постепенното подсирване на варовитата вода на рѣчищата; чрѣзъ копанието излиза биборенъ камъкъ (варовица), който се е образувалъ отъ таково подсирване на водата. Подъ управлението на този мѣнастиръ е принадлежалъ скитъ, който е билъ отстраненъ по на долу по мѣнастирската рѣчица, въ мѣстността нарѣчена Селище. По прѣдание се е спазило, че по мѣнастирската рѣчица сжществувала „Малка Света Гора“. По нея рѣчица има твърдѣ живописни и уединени кътове, като че направени за мѣнастирскій животъ. Забѣлжаватъ се слѣдитѣ отъ една черква, която е била посветена на Св. Тодоръ, намѣрватъ се гробища и самото название Селище показва за едновременното заселване на тѣзи мѣстности. За пазяние на населението на тѣзи мѣстности е служило „Мариино градище“, на близкиятъ рѣгъ между Селищката и Новоселската рѣчица. Градището е запазено отъ западната и источната страна съ стрѣмния; за по аврава защита на другитѣ страни се намиратъ удвоенни зидове; а отъ къмъ сѣверний край се показва, че е имало още единъ извитъ зидъ. Въ тѣхъ мѣста види се да е имало една кула, за която заключаваме отъ ерутенитѣ камъни по него мѣсто. Отъ градището се отваря живописенъ изгледъ на порфиренитѣ стрѣмнини на Синитѣ камъни, на Бакаджикъ, Мѣнастирскитѣ върхове и др.

На мѣнастирътъ е билъ подчиненъ, както се вижда,